

ZAFIREX korongecsetek

gyári
árban **Dékány István**
festéskészletében, Mérei ucca. 151

bor rendező és Vörös Pál színpadi tervező állította be. Az első rész az ugynevezett vízi ballet. Az esemény itt Kirke palotája. A fénytől ragyogó, színben pompázó terem tükröződik a sötét vízfelületen. Ez a tükröződés mesebelien szép. A színészek kitűnők, az első sikert a színnek nyáregji álma viszi el.

A szabadtéri játékok közönségét nem csak a szegediek alkotják, miután a tizenkét előadásnál közel ötvenezer néző jelent meg. Olesó utazásokkal jutnak az emberek Budapestről

és a magyar városokból Szegedre, s a legtöbb-ször még éjjel visszautazhatnak. Nagyobb igényű vendégek jó szállodákban találnak lakást. Sok külföldit látni és hallani, akiket megbabonáztak a szegedi falvak folklorisztikus szépségei és akik a híres városi múzeumban találnak tanulmányi alkalmakat. Szegeden nagyszerűen lehet nyaralni, strandfürdőkben, gyümölcskurával, sok étkezési örömmel, amelyeknek teteje a halászlé.

Három szép nap után hazaindultam Budapestre. Az uton Szeged körül elszáradt mezők, kiszikkadt szántóföldek merednek felénk, de a magyarok Istene most megkegyelmezett: az egész országra esőt küldött. Mindenütt esett éjjel, nappal, csak Szegeden óvta valami a játékokat. Korán reggel, késő éjszaka, délben, délután csapkodott a zápor, de mire jött az este, a Dóm-tér fölött kiragyogtak a csillagok és a nézők ezrei várták a fánfánok jeleit, hirdetőit a nagyszerű ünnepi játéknak.

Cipőt legolcsóbban vehet a „Columbia“ cipőgyár lerakataiban az ismert legjobb minőségekben!

Női és férfi őszi divatmodellek már megérkeztek!

Iskolacipők mélyen leszállított áron!

Gyári lerakat: „Columbia Cipőáruház“ Szeged, Kárász u. 13. (Próféta-ház.)

Regényről, drámáról, rendezésről és Erdélyről beszél Hunyady Sándor

Budapest, szeptember hó. Mingyárt fél három...

Talán ilyenkor legszebb a sziget.

Koránkelő madarak szerelmes nótái kelnek szárnyra a hallgató lombok közül, odaát a pesti dumasoron glédában állnak a lámpák, uszályok száradni kiakasztott lepedőkkel a kormányos kicsinyke házikója mellett, lassan usznak lefelé a Dunán. Milliós rózsák illata simogatja meg a hajunkat, a keskeny allékon amiknek sárga homokját kísértetiesen még sárgábbra festi a fiatal hold elfáradt sugára, lányok ülnek és asszonyok, mindegyik mellett egy férfi, mindegyiknek a kezét valaki megsimogatja lágyan, nincsen már tavasz, de ezeken a szigeti padokon tavasz van akkor is, amikor fázósan gomboljuk össze magunkon a kabátot és a levelüket vesztett fák csupasz ágaira lassan és méltóságteljesen lehull az első hó...

A virágos parkett zöld belépővel mélyen dekolletált taft-toilletjén egy magas angol miss valami egészen új exotikus táncot lejt a partnerével, a gentlemanon fehér vászonkabát van, az első percben azt hiszi az ember, hogy a borbélyműhely kerekere járó széke mellől a segéd jött el ide, de aztán tudomásul kell vennünk, hogy a ködös Albionban ez most a divat és tudomásul kell vennünk azt is, hogy ez a tánc aminek szinte extázisban tapsol a publikum — őszre divat lesz.

A hotel halljának sarkában Farkas Imre és Béketti László kaszinót játszanak és egy óra óta mondják be a „visszavonhatatlan“ utolsó mestert.

Hunyady Sándorral bejövünk a hallba. Leülünk az egyik sarokba és az író megrendeli a — második vacsoráját. Az elsőre kilenckor került a sor, a másodikra most, hajnali háromkor. Mialatt a pincér megteríti az asztalt, hozzákezdnek az interjúhoz.

— Nem vagyok érdekes ember — mondja az író — mert a dolgozó ember sohasem érdekes. Érdekes az, aki nem dolgozik, hanem helyett valami furcsaságot csinál. Erdélyes az, akinek szindus magánélete van. Nekem nincs...

Hunyady Sándor ma nemcsak egyike a leg-

népszerűbb és legtöbbet olvasott magyar íróknak, hanem az írók szűk birodalmában a legszorgalmasabb ember. A mak ellenére, hogy későn fekszik, aránylag nagyon korán kel, mert délelőtt a szerkesztőségben dolgozik. Amikor a parlament ülésedik, ő írja színes tollal érdekes cikkeket a folyosó mozgalmas életéről. Most leginkább vezércikkeket ír. Írásai — legyen az alkár vezércikk, akár riport, akár novella, akár cikk — mindig érdekesek és mindegyikben benne találja az olvasó annak a nagyon tehetséges írónak egész karakterét, fehér életét és gazdag fantáziáját.

Arról kezdünk beszélgetni, hogy a most kezdődő színházi szezonban Hunyady Sándor irodalmi tevékenységén kívül a Vigszínházban — sikereinek múltbeli és jövőbeli színhelyén — rendezni is fog. Megkérdezem: hogyan és mikor jutott arra a gondolatra, hogy

színházi rendező

legyen.

— Az ötlet nem az enyém — feleli — hanem Roboz igazgatóé. A Vigszínház tudvalegyen még egy színházat vett át az emberek nem téphetik magukat százfelé, új rendezőre is szükség van és én szívesen vállaltam ezt a megbízást, annál is inkább, mert tudom és érzem, hogy képes vagyok megrendezni egy darabot. A problémám nem gondolkodtam, mert az én számomra a rendezés nem probléma. Hiszen kicsiny gyerekkorom óta a színházzal élek. Az anyám színésznő, az apám drámaíró volt. Talán négy éves lehettem, amikor először vittek el Kolozsvárra a kulisszáik mögé. Azt hiszem Madame Sansgène ment, de erre nem tudok határozottan visszaemlékezni. Ellenben annál jobban emlékezem vissza tízéves koromra, amikor a Vigszínház színpadán napokon keresztül néztem végig Herczeg Ferenc drámájának, az Ocskai brigadérosnak próbái.

— Amikor aztán eljutottam oda, hogy darabokat írjak, a magam darabjainak próbáin ott

voltam és ha nem is volt rendező a nevem, voltaképpen rendeztem akkor, amikor megpróbáltam a saját elgondolásomat és a saját akaratomat érvényesíteni. A színpadi rendező hivatása nagy figyelmet, szorgalmat és odaadást igényel. Nehéz technikai munka vár reám. Olyan tárgyismeretet követel a rendezés, amit csak igen hosszú idő alatt lehet elsajátítani. Ezért tartom én nevelésnek azt, hogy akadnak emberek, akik kimennek valahová Németországba, egy évig járogatnak a színházakba, elolvassnak dramaturgiai könyveket és egy év múlva mint „hites rendezők“ jönnek haza. A színpadi rendezést nem lehet egy év alatt megtanulni. Szerintem ehhez legalább husz esztendő kell...

— Készülő drámája?

— Csak annyit tudok, hogy

darabot fogok írni.

Hamarosan. Miről? Ezt nem tudom még. Rengeteg téma viaskodik bennem. Melyiket dolgozom fel? Erről a kérdéssel még nem döntöttem. De ha döntöttem volna, akkor sem mondanám meg. Egyébként ősszel novelláskötetemet jelenik meg. Az ötpengős lány: ez lesz a címe. Sokat dolgozom, emellett — hiszem! De nem törődöm vele. Én nem akarok megélni abból, hogy — jó a vonalam...

... A szomszédban, a osárdában magyar nótát énekelnek a lányok és Hunyady Sándor elgondolkozik, szomorú lesz.

— Most hogy egyre ritkábban kerülök haza Erdélyországba — mondja lehunytt szemekkel — érzem, hogy milyen jól esett nekem Erdélyben élni és

mennyire hiányzik nekem Erdély.

Valamikor azt hittük, hogy humbug az a szó, amit öblös hangon kiabáltak a hördő tetéjéről és amit annyiszor elcsépeltek már: szülőföld. Most látom, hogy ez a szó milyen erősen kapcsolja magát hozzá a lélekhez. Az embert ezer és ezer szál fűzi a földhöz, amelyen először látta meg a napvilágot. Ezer és ezer szál: amiket észre sem vettem, amíg otthon éltem. Csak most, amikor elszakadtam ettől a földtől, jöttek rá napról-napra, milyen nagyon hiányzik nekem minden. Legyen az egy arckép vagy talán még egy annál is kevesebb valami. Egy iz, amilyen egy erdélyi ponylik, vagy batul almának az íze, egy örmény ital fűszere. Az ember vár, nem találja a helyét, aztán maga sem tudja, hogy miért: vonatra ül és rohanok haza, Erdélybe. Lemegyek minden évben.

Erdélynek különös varázsa van.

Ezt nem érzi más, csak aki ott született. Én azt hiszem, hogy szülőföldjéhez hűtelen erdélyi ember nincs a világon. Én nem is vagyok olyan penetránsan erdélyi, legalább is sohasem akartam ebből élni. Sohasem hajtogattam erdélyi voltomat és sohasem láttam — de nem is kerestem — ennek a hasznát. És Erdély mégis folyton és egyre hív. Hajnalban, amikor ágyba kerülök, fáj nekem, hogy ezt az ágyat nem Erdélyben vetették puhára...

... Lágyan gördülő mondatainak markáns szavai muzsikálnak, mint a nótá, amit utóljára tavasszal hallottam valahol Udvarhely táján egy virágos réten. Szürke szálak tarkállanak rövidrenyírt bajúszának ívében, a szivarja izása ott settenkedik a hamu mögött és mialatt beszél, szinte észrevétlenül utazunk mindketten Erdélyországba, ahol esténként flekként sütnék a szalonna zsírja lécsöpög az omlós kenyérről, a parázs felett lassan forog a füstös pálca, ikszlábu asztalokon keskenynyaku üvegekben aranyszínű bor lesz egyre kevesebb, cigány játszik, az ég csillagosabb, mint a városban, ahol a gyárkémény bugásig füst és korom száll az ég felé, ahol kevesebb a nótá, több a gond és a ránc és ahol az egyik ember számára élményt jelent Erdélybe elutazni, a másik embernek ez lételemélete.

Padl Jób

Férfi divatkalapok Nyakkendőkülönlegességek legolcsóbban Pollák Testvéreknél